



На први поглед читава драма око референдума изгледала је као прављење проблема ни од чега. Најприје је Бакир Изетбеговић поднио недотупавну апелацију Уставном суду БиХ да правном одлуком промијени историјски факат да је РС рођена 9. јануара 1992. Затим је наречени суд донио још ступиднију одлуку да датум рођендана треба ускладити са принципом равноправности што би значило укидање свих националних и ентитетских празника, а о заједничким се тек никад не би договорили.

Најприје се нагађало да Бошњацима, не и Хрватима, смета што се датум Дана РС подудара са крсном славом Светога Стефана, да би се касније испоставило да им смета што се Срби са њима нису договорили када ће се славити Дан РС. Све наведено толико је изгледало непаметно да је слутило да се у позадини ипак скрива нешто паметније.

Према одлуци Уставног суда БиХ, након укидања 9. јануара предстојало би договарање о новом датуму, који би свакако био помјерен у вријеме када је рат већ био почео.



Циљ је доказати да је РС настала тек у рату и да је резултат рата, етничког чишћења, геноцида итд., а то би већ у сљедећој етапи пузајуће ликвидације РС био аргумент да је

Референдум и прикљученија

Пише: Ненад Кеџмановић

субота, 24 септембар 2016 15:19

она напросто магнум кримен и срамота не само за међународну заједницу него и за српски народ који би требало добровољно да је се одрекне. Уставни суд БиХ, који је практично замијенио замрзнутог високог представника са бонским овлашћењима, и у том случају би донио одлуку и запечатио судбину Републике Српске, а све тобоже по уставу, праву и закону. Због тога Српска ни по коју цијену није могла одустати од овог наизглед безазленог референдума. Напротив, референдумима, као демократским средством, мора наставити да се бори за изворни Дејтонски споразум у пуном капацитету који су потписали и САД и Русија и ЕУ и Хрватска и Србија и Федерација. Та стратегија се злонамјерно оптужује за сецесионизам, иако већ само опредјељење за Дејтонски споразум подразумева останак Српске у БиХ.

Интензивна политичка координација између Србије и Српске, која се у посљедње вријеме манифестовала у безмало дневним комуникацијама и сваконедјељним сусретима Вучића и Додика, наилазила је на свесрпско радовање на обје стране Дрине. Показало се, међутим, да то може да буде и оптерећење за обје стране. Пошто је Вучић на захтјев Брисела, односно Берлина, приволио Додика да одложи референдум о правосућу, нови захтјев према Београду на рачун Бањалуке појавио се већ поводом референдума о датуму Дана Републике.

Да је Вучић одбио да се Србија суздржи испао би евронекооперативан. Да се заложио да се и референдум о датуму Дана РС одложи, испао би политички недосљедан јер је овај референдум претходно већ у два наврата подржао. Замку је избјегао тако што је без објашњења рекао да је Србија против референдума, али да је одлука на Српској и да ће је Србија поштовати. Ова компромисна формулација је отклонила могућу конфронтацију Бањалука - Београд и охрабрила Српску да припрема референдум. Зато је Додик, такође без објашњења и наизглед неумјесно, узвратио да је „Српска поносна на Србију“.

Референдум и прикљученија

Пише: Ненад Кеџмановић
субота, 24 септембар 2016 15:19

